

Phần 7

- **M**ẹ! Mẹ ơi...

Hai chân Thu Trang gần như sụp xuống khi Việt bước vào một căn nhà, anh ta đi luôn vào. Căn nhà khang trang phía trước trồng nhiều hoa hồng. Bà Thu kêu lên:

- Đây là nhà của Minh Thư mà.

Thu Trang nói mà gần như sắp hết cả hơi:

- Mẹ nói đây là nhà của Minh Thư?

- Phải. Tại sao Việt lại vào đây?

Người hay gọi điện thoại báo tin Việt ngoại tình là Minh Thư, bây giờ Việt ở trong nhà Minh Thư là như thế nào đây?

Bà Thu khoát tay con gái:

- Con và mẹ cùng vào.

Cả hai đẩy cánh cổng rào chỉ khép hờ, cùng bước vào. Cửa nhà cũng không đóng, mà mở rộng ra. Việt ngồi trên ghế xa-lông, Minh Thư ngồi trên đùi anh, hai người đang hôn nhau.

Thu Trang mở lớn mắt, đôi mắt to hết cỡ nhìn trừng trừng vào hai kẻ đang mãi mê hôn nhau như không còn biết thực tại chung quanh mình.

- Trời ơi!

Thu Trang gào lên thất thanh. Cô định lao vào túm hai kẻ gian phu, nhưng sao chân cô cứng và nặng như đá, không sao dời chân nổi, mà sụp xuống. Cô té lăn trên nền gạch. Tiếng kêu thất thanh khiến Việt và Minh Thư buông ra. Minh Thư tỉnh như là không, còn Việt hơi sợ khi nhìn thấy có cả bà Thu:

- Mẹ!

Bà Thu giận dữ:

- Con còn biết gọi mẹ nữa sao? Tại sao hai người lại với nhau hả? Đồ gian phu mà. Minh Thư! Tại sao như vậy hả?

Minh Thư lạnh lùng:

- Con không phải gian phu, còn tại sao thì mẹ hãy hỏi anh Việt. Chính anh ấy đến với con, không phải con quyến dụ anh. Con đã mang thai và để giành cha cho đứa bé trong bụng con, con buộc anh phải ly dị vợ.

- Con gọi ta bằng mẹ, mới hôm nào con nói con trở về Việt Nam là vì Hoàng Bảo, thế tại sao...

- Anh Bảo đã lấy vợ, mẹ muốn con đợi như thế nào? Máy chục ngàn đô, mẹ đã nhận, song mẹ có giúp con được gì đâu. Đã như vậy, mẹ không trả tiền lại cho con.

- Con hỏi Việt xem có phải nó đã tiêu hết một nửa số tiền đó?

- Con không cần hỏi, vì khi đưa tiền con đưa cho mẹ chứ không phải đưa cho anh Việt. Mẹ có bốn phần hoàn trả lại cho con.

- Nhưng đâu phải vì mẹ không trả tiền cho con mà con phá hoại hạnh phúc gia đình Thu Trang?

- Mẹ hãy hỏi anh Việt, xem bây giờ anh Việt chọn ai. Anh nói chọn chị Thu Trang, con sẽ chấm dứt với anh ngay tức khắc.

Việt cúi mặt:

- Mẹ! Minh Thư đã mang thai, con đành có lỗi với Thu Trang.

Huych! Thu Trang lại té ngã lăn ra nền gạch, cô không chịu nổi sự tráo trở lạnh lùng quá tàn nhẫn của Việt.

Minh Thư cười khẩy:

- Mẹ lo cho chị Trang đi. Con không muốn làm kẻ thứ ba đâu, song cuộc đời con và đứa con của con bắt buộc con phải tranh đoạt anh Việt! Mau đưa mẹ và vợ anh đi.

Minh Thư bỏ đi lên lầu khóa trái cửa phòng lại. Không biết làm sao, Việt đành bước lại đỡ Thu Trang lên:

- Em đừng có giả vờ ngắt xiu nữa, tốt nhất chúng ta nên ly hôn.

Thu Trang khóc òa:

- Anh tàn nhẫn lắm. Tại sao có thể cư xử với em như vậy hả? Em không ly hôn đâu.

- Em giữ chân làm gì một người không yêu em?

- Đồ khốn nạn!

Câu nói của Việt châm vào ngọn lửa đang muốn nổi bùng lên trong lòng bà Thu, bà đánh túi bụi vào người Việt:

- Đồ phản bội, đốn mặt!

Việt gạt bà Thu ra:

- Mẹ đánh con chết đi nữa cũng không cứu vãn được gì đâu, con nhất định ly hôn. Khi tình cảm đã cạn, chung sống với nhau chỉ cho nhau sự nặng nề mà thôi.

- Minh về, mẹ ơi.

Thu Trang bung mắt chạy ra ngoài. Lời lẽ tàn nhẫn của Việt làm cho cô sực tỉnh, như người đi trong tăm tối chợt thấy ánh sáng cuối đường hầm. Phải ly hôn, không còn gì để nuôi tiếc.

- Thu Trang! Đừng chạy con ơi, đợi mẹ với.

Bà Thu chạy đuổi theo Thu Trang.

Két... Tiếng bánh xe thắng lết bánh, may là Hoàng Bảo thắng lại kịp. Anh nhận ra Thu Trang nên vội lùi xe ra sau và bước xuống xe.

- Chị Ba!

Thu Trang ôm chầm lấy Hoàng Bảo, cô vừa đánh Hoàng Bảo vừa khóc òa lên:

- Tại cậu, tại cậu tất cả...

Bà Thu chạy đến, thở phào một cái khi thấy Thu Trang không sao:

- Thu Trang! Con phải bình tĩnh chứ.

- Con không muốn sống nữa.

Hoàng Bảo dìu Thu Trang lên xe của mình:

- Có chuyện gì mình về nhà nói chuyện đi, má lớn và chị đi xe gì vậy?

- Má đi xe taxi.

- Vậy để con đưa về nhà.

Ngồi lên xe, bà Thu hậm hực:

- Tất cả tại cậu mà ra cả. Nếu cậu cưới Minh Thu, Minh Thu đâu có thù hằn đến quyền rũ Việt. Bây giờ hấn muốn ly dị chị Ba cậu để sống với Minh Thu.

Hoàng Bảo sững người ra. Anh không ngờ lại xảy ra chuyện như thế và đây là lỗi của anh hay sao?

Thu Trang bung lầy mặt khóc rầm rức, Hoàng Bảo không biết khuyên làm sao nữa. Anh đã kết hôn với Tuyết Anh, sống hạnh phúc với người mình yêu, dù có những lúc anh có cảm giác như Tuyết Anh đang giấu anh chuyện gì đó.

Hoàng Bảo đưa cả hai về nhà, ông Giang ngạc nhiên:

- Sao ba người lại về chung với nhau vậy?

Bà thu tức giận:

- Cả nhà này đều làm Minh Thu. Nó là con hồ ly tinh, hấn Bảo không cưới nó, nên nó quyền rũ Việt, buộc Việt phải ly hôn để cưới nó.

Thì ra là như vậy, ông Giang cười chế giễu:

- Bà luôn ca ngợi Minh Thu là người thông minh, sống có thủy có chung mà?

- Thôi kiểu nói chọc tức của ông đi! Thu Trang đang đau khổ, sao ông không chia sẻ với nó, ông làm cha kiểu gì vậy hả?

Ông Giang nghiêm mặt:

- Tôi không từng cảnh báo bà và nó, Việt không phải là đứa tốt sao? Bà và nó vẫn một mực cho Việt là người tốt, hãy xem đây là một bài học để rút kinh nghiệm sống.

Hoàng Bảo đi lại bên Thu Trang, anh ôm vai cô:

- Một người sống vô thủy vô chung bạc bẽo, chị cũng không nên tiếc làm gì.

Thu Trang nghẹn ngào:

- Chị không tiếc nữa, anh ấy đã tiêu tiền của chị rất nhiều, thậm chí cả nữ trang cưới cũng mang đi bán. Nhưng dù sao tan vỡ hôn nhân không thể không buồn.

- Thời gian sẽ giúp chị quên con người bội bạc.

- Cảm ơn em đã khuyên chị.

Lần đầu tiên Hoàng Bảo về nhà không có những câu nói mai mỉa khiến anh phiền muộn. Cũng là lúc Hoàng Bảo thấy mình gần với cha hơn.

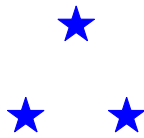
- Tuyết Anh siêu âm con trai, ba ạ.

Ông Giang mỉm cười:

- Ba chúc mừng con. lát nữa con lấy tiền của ba mua trái cây và thuốc bổ cho vợ con, nói là của ba cho nó.

Hoàng Bảo cảm động:

- Cảm ơn ba.

Minh Thư kéo cánh cửa ra, cô thảng thốt khi nhìn thấy Hoàng Bảo. Cô cười mai mỉa:

- Sao bỗng dưng đi tìm em vậy? Anh khuyên em đừng phá hoại hạnh phúc của chị Ba anh chứ gì?

- Anh không nghĩ là em yêu Việt, con người đó quá nhiều thói hư tật xấu.

- Anh ta đeo đuổi em chứ em đâu có quyến rũ anh ta.

- Đó là một kẻ tham tiền, còn là một tên ham mê cờ bạc nữa.

- Cảm ơn lời cảnh báo của anh. Nhưng em cũng đang rất buồn, có một người quý dưới chân em, anh ta sẵn sàng để cho em dùng anh ta để giải buồn. Còn em thì rải tiền ra, em muốn hiểu sức mạnh của đồng tiền như thế nào, trong lúc anh không cần tiền và cả tình cảm của em. Anh không cần khuyên em cái gì cả, vì em không nghe anh. Em càng thêm ghét anh.

Hoàng Bảo thở dài:

- Cho nên em trả thù anh bằng cách phá hoại gia đình chị Ba anh. Thật ra, anh đã khuyên chị Ba anh không nên tiếc con người của Việt. Còn em, cũng đừng nên vì thù hận anh mà gây tổn thương cho bản thân mình.

Minh Thư lạnh lùng:

- Cảm ơn lời khuyên của anh. Bây giờ anh đi về đi.

Minh Thư đóng cửa lại, cô biết mình chơi trò con dao hai lưỡi, cô làm tổn thương người khác và làm tổn thương cả mình, không bao lâu nữa, cô sẽ quay về Mỹ, chấm dứt trò chơi. Song bây giờ chưa phải là lúc chấm dứt trò chơi, mà cô là người khởi động.

Đi lại mở tủ, Minh Thư lấy chai rượu mở nắp, cô ngửa cổ trút vào miệng, rượu đắng, tâm sự của cô cũng đầy cay đắng, yêu một người, tình yêu đó không được đáp lại. Tâm hồn cô vụn vỡ đau thương.

- Minh Thư!

Vừa xuống xe, Việt đi nhanh vào nhà, giọng anh ta đầy ghen tuông:

- Hoàng Bảo đến tìm em có chuyện gì vậy?

Minh Thư lạnh nhạt:

- Khuyên em rời bỏ anh đó.

- Đồ khốn! Minh Thư! Anh báo cho em một tin mừng, Thu Trang đã chịu ký đơn ly hôn. Xong thủ tục ly hôn, anh và em lập tức cưới ngay. Em có điện thoại gọi ba mẹ em về dự đám cưới chúng ta không?

- Không.

- Sao vậy? Em là con độc nhất, đi lấy chồng phải cho cha mẹ uống rượu chứ.

- Anh nghĩ em chịu lấy anh sao?

- Chúng ta sắp có con, em không lấy anh thì em lấy ai? Đừng giỡn kiểu đau tim em ơi.

- Ai nói với anh, em sắp có con?

- Thì em nói.

- Em thử anh thôi. Sau khi ly hôn rời khỏi nhà họ Trần, anh sẽ làm gì để sống?

- Thì chúng ta thuê căn nhà mặt tiền nào đó để kinh doanh áo cưới như em từng nói.

- Em không muốn làm chuyện đó nữa.

Minh Thư nói chuyện nhạt gừng. Việt vẫn cố ngọt ngào:

- Em sợ chúng mình đói?

- Sao không? Kiểm điểm con người anh lại xem, tứ đồ tường có đủ, đánh bài, cá độ bóng đá và bạc bẽo nữa, làm sao em dám lấy anh.

- Anh sẽ sửa chữa là con người tốt.

- Nhưng em thì chưa bao giờ yêu anh cả.

Việt van lơn:

- Em đừng nói những câu làm đau lòng anh. Tên Hoàng Bảo đến đây nói chi mà em thay đổi lạnh lùng với anh như vậy?

- Anh Bảo nói anh là người xấu.

- Khôn kiếp! Anh đập vỡ mặt nó ra.

- Dù anh Bảo không nói, em cũng dư biết anh là người xấu. Em đã mua vé máy bay và tuần sau em sẽ về Mỹ.

Việt chau mày:

- Về Mỹ rồi chừng nào em trở lại?

- Không bao giờ trở lại.

- Cái gì? Rồi con của chúng ta?

- Làm gì có con, em không có thai gì cả, là em thử anh.

Việt sững sờ:

- Minh Thư!

- Anh nên trở lại với Thu Trang, đó là cái phao cho anh bám vào.

- Làm sao trở lại, anh đâu cô yêu cô ấy.

Minh Thư lạnh lùng:

- Đó là chuyện của anh, em không có bổn phận biết. Em đã nói xong những gì cần nói, bây giờ mời anh đi về cho.

- Minh Thư. Em không thể nói bỏ anh là bỏ. Xưa nay chỉ có anh bỏ người ta mà thôi.

- Anh có đi không, hay là đợi tôi cho người tổng cổ anh?

Minh Thư quay người ra sau gọi lớn:

- Bảo vệ đâu?

Lập tức hai gã bảo vệ cao to như hai ông khổng lồ xuất hiện, Minh Thư khoát tay:

- Mời ông ta đi ra cổng, sau đó đóng cửa cổng lại.

- Vâng.

Việt bị lôi xềnh xệch ra cổng như người ta lôi một đứa trẻ. Anh ta gào to lên:

- Minh Thư! Em không thể cứ xử với anh như vậy.

Vô ích, Minh Thư đi lên lầu, như không có chuyện gì xảy ra.

- **T**uyệt Anh? Cô phải quyết định đi chứ, cô không thể chần chừ, vì một khi tế bào ung thư di căn, cô sẽ chết. Đừng để quá muộn mới quyết định.

Tuyệt Anh ngập ngừng:

- Bác sĩ! Thai nhi bảy tháng tuổi thì nuôi sống được phải không bác sĩ?

Vị bác sĩ sững sốt:

- Cô nhất định sinh đứa bé ra?

- Phải. Một tháng rưỡi nữa tôi muốn sinh non, cho đứa bé nằm lồng kính, sau đó mới phẫu thuật.

- Cô có nghĩ nếu như tế bào ung thư di căn, cô chỉ có cái chết?

Tuyệt Anh ngậm ngùi:

- Nếu phải chết cho con mình sống, tôi cũng cam lòng, chỉ cần bác sĩ xác định ung thư tử cung không di truyền.

- Tôi chịu thua sự liều lĩnh của cô. Cô đã bàn với anh Hoàng Bảo chưa? Tôi nghĩ một bác sĩ trị bệnh ung thư như anh Bảo, sao lại để cô quyết định liều lĩnh như vậy.

- Bác sĩ! Tôi xin bác sĩ đừng cho anh Bảo biết, anh ấy nhất định bảo tôi bỏ đứa con.

Tuyết Anh nghẹn ngào:

- Có người mẹ nào đành tâm bỏ con mình, nó là máu thịt của mình mà.

Nói xong câu này, Tuyết Anh chua chát. Có một người mẹ đã bỏ con của mình, là mẹ của cô. Bà sinh ra cô mang bỏ vào cô nhi viện và mặc cô sống hay chết không một lần quay trở lại. Tuyết Anh không phải là người mẹ vô tâm tàn nhẫn, cô sẽ cho ra đời đứa con. Cô không sợ chết. Có điều nếu như không có cô, Hoàng Bảo sống như thế nào, khi mà anh tha thiết yêu cô.

Từ ghế vị bác sĩ, Tuyết Anh ra về trong nỗi đau bời bời. Hoàng Bảo, nếu như ngày nào đó em không còn bên anh nữa, xin anh đừng đau lòng, đừng tiếc nhớ nghe anh.

Cửa nhà đang mở, Hoàng Bảo đi ra vào nóng nẩy. Anh lao ra khi thấy xe taxi đỗ lại trước nhà:

- Em đi đâu vậy Tuyết Anh, cả điện thoại cũng không mang theo. Anh muốn tìm em lại không biết em đang ở đâu nữa.

Tuyết Anh mỉm cười, cô không muốn anh biết nỗi niềm trắc ẩn đang giày vò cô. Cô ôm anh nũng nịu.

- Làm gì kiểm soát em chặt chẽ dữ vậy?

- Không phải anh kiểm soát em, mà lan lo cho em. Em mang thai bước sang tháng thứ sáu, em đi đâu, em phải cho anh biết chứ.

- Em đi mua một ít đồ.

- Vậy em mua được gì rồi?

- Không mua gì cả.

- Em thiệt là, muốn mua cái gì, đợi anh về anh đưa đi. Ba có gởi cho em một số tiền để tiêu xài và lo cho con chúng ta.

Tuyết Anh cảm động:

- Anh có cảm ơn ba giùm em không?

- Dĩ nhiên là có. Em yên tâm khoản lấy lòng ba đi, chồng em biết cách xử thế mà.

- Giỏi quá! Vậy em thưởng cho anh nghen.

Tuyết Anh hôn vào má bên phải, Hoàng Bảo đưa má bên trái vùi vĩnh:

- Sẽ không công bằng nếu như em có hôn má bên phải.
- Được voi đòi tiên hả?
- Công bằng thôi.

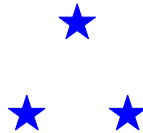
Tuyết Anh cười khúc khích. Tuy nhiên cô vẫn chiều ý anh, hôn vào bên má trái. Hoàng Bảo lại thụp xuống, anh hôn lên bụng cô.

- Đây là anh hôn con của chúng mình đó.
- Em đâu có ganh tỵ.
- Ganh tỵ đi, anh sẽ hôn em luôn.

Tuyết Anh đẩy Hoàng Bảo ra:

- Em đi thay quần áo đã.
- Anh pha nước cam cho em uống nghen.

Hoàng Bảo xăng xái đi xuống bếp, Tuyết Anh đau lòng nhìn theo. Hạnh phúc quá tròn đầy, cho nên cô càng sợ hạnh phúc tan vỡ đi mất. Sao ông trời nghiệt ngã như vậy hả ông? Một đứa trẻ bất hạnh, thiếu thốn tình cảm gia đình, vừa có một mái ấm, ông đã muốn lấy đi. Hoàng Bảo ơi, em sợ sự thật sẽ cướp mất nụ cười trên môi anh.

- **A**nh Hoàng Bảo! Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Hoàng Bảo ngạc nhiên nhìn người bạn đồng nghiệp, anh chưa từng biết hay quen vị bác sĩ này, nhưng hình như là anh ta biết anh.

- Có chuyện gì vậy anh?
- Tôi tên Thanh. Chúng ta tìm chỗ nói chuyện nhé.

Hai người chọn một bàn trong quán cà phê và gọi hai ly nước ngọt. Bác sĩ Thanh nghiêm nét mặt nhìn Hoàng Bảo:

- Tôi nghĩ có lẽ chị Tuyết Anh chưa nói với anh về bệnh của chị ấy.

Hoàng Bảo nhú mày:

- Tuyết Anh bệnh làm sao, cô ấy không nói gì cả.

- Thực ra, chị ấy yêu cầu tôi không nói với anh. Nhưng anh cũng là một bác sĩ của khoa ung thư, nên tôi cần thông báo cho anh biết, vào tháng thứ tư khi siêu âm bào thai, tôi đã phát hiện trong tử cung chị ấy có một khối u.

Hoàng Bảo sững sốt:

- Ung thư?

- Phải. Tôi đã khuyên chị ấy bỏ đứa nhỏ để phẫu thuật cắt khối u, không thể để kéo dài, tế bào ung thư sẽ di căn.

Mồ hôi Hoàng Bảo rịn ra:

- Hèn nào tôi có cảm giác cô ấy giấu tôi điều gì đó. Nửa đêm đang ngủ, cô ấy thường đi vào phòng vệ sinh, tôi cứ nghĩ đứa bé làm cho cô ấy khó chịu.

- Những khi đó có lẽ chị ấy đang đau. Tôi hy vọng anh thuyết phục chị ấy chịu phẫu thuật ngay.

- Không biết thì thôi, đã biết, tôi nhất định buộc cô ấy. Trời ạ! Chồng là bác sĩ chuyên khoa ung thư, mà vợ bị ung thư, chồng không hay gì cả.

- Anh không nên tự trách mình, chỉ tại chị ấy giấu anh.

- Rất cảm ơn anh.

Bắt tay bị bác sĩ, Hoàng Bảo vội đi về nhà. Tuyết Anh đang nấu bếp, cô đón anh bằng nụ cười:

- Sao hôm nay anh về sớm quá vậy?

- Anh không có lòng dạ nào để làm việc cả.

Tuyết Anh lo lắng:

- Có chuyện gì vậy anh?

Dắt tay cô đi lại ngồi trên ghế, Hoàng Bảo nghiêm sắc mặt:

- Tại sao em giấu anh chuyện quan trọng như vậy hả?

Tuyết Anh giật mình ấp úng:

- Em giấu anh chuyện gì?

- Bác sĩ Thanh nói cho anh biết, em có một khối u trong người. Tuyết Anh, em có xem anh là chồng của em không?

Tuyết Anh ứa nước mắt:

- Anh là người em thương yêu nhất trong cuộc đời em, không ai có thể thay thế anh.

- Vậy tại sao chuyện quan trọng chết người như vậy em không cho anh biết. Em có biết khi bác sĩ Thanh nói, anh như là người từ trên trời rơi xuống đất vậy, anh đau như xé. Ung thư, một căn bệnh ghê gớm nhưng nếu phát hiện sớm và chữa trị, người ta có thể sống lâu mười năm hoặc hai mươi năm sau. Em muốn một mình em biết và khi bệnh nặng, em bỏ anh mà đi hay sao?

Tuyết Anh bật khóc nức nở:

- Em không muốn anh lo lắng và đau khổ, vì chắc chắn anh sẽ buộc em bỏ con của chúng mình. Con được sáu tháng rồi, em muốn con mình được ra đời.

- Khi con được ra sinh đời, thì tẻ bào ung thư ăn nát người em rồi.

- Nhưng cũng không thể bắt con phải chết. Hoàng Bảo, em xin anh ráng đợi một tháng rưỡi nữa, con có thể ra đời bằng phương pháp sinh non, mang nuôi trong lồng kính, con chúng mình sẽ sống, được không anh?

Hoàng Bảo nhìn Tuyết Anh, bất giác anh ôm chầm lấy cô, vừa yêu cô đến nghẹn ngào, vừa giận sao cô có thể xem thường mạng sống của mình đến như vậy.

- Con là máu thịt của chúng ta. Nhưng còn em, em có biết là em quan trọng với anh biết nhường nào không? Không có em, anh sống làm sao đây?

Bây giờ chính Tuyết Anh lại là người vỗ về Hoàng Bảo:

- Em không sao đâu mà, nhất định em sẽ không sao. Anh biết là khi phẫu thuật em không còn cơ hội có con nữa. Một người đàn bà sống làm gì khi cơ hội làm mẹ mất, mãi mãi em không có được quyền làm mẹ.

Hoàng Bảo ngắt lời Tuyết Anh:

Chúng ta có thể xin con nuôi.

- Hoàng Bảo! Đừng ép em, em van anh. Chính mình bỏ đứa con của mình, em không làm chuyện nhẫn tâm được đâu. Có người mẹ nào đi giết chết con mình. Anh đặt tay lên bụng em xem, anh nghe con máy và đập phải không? Một sự sống, một con người đó, anh ạ.

Tuyết Anh bật khóc nức nở. Hoàng Bảo không còn cách nào khuyên can cô, anh khóc theo cô. Một Diễm Chi bỏ anh đi về cõi vĩnh hằng, anh không muốn lần thứ hai lại mất người mình yêu dấu. Anh ôm ghì cô hơn nữa vào lòng.

- Tuyệt Anh! Em phải sống và sống khỏe mạnh hết cuộc đời bên anh, nghen em?

Nước mắt Tuyệt Anh rơi nhiều hơn, cô thấy thương anh và thương cho cả mình quá đỗi.